

MINUNILE DIN JURUL NOSTRU

Concurs Spune-mi o poveste pentru suflet

Ediția a IV-a
august 2020

MINUNILE DIN JURUL NOSTRU

Concurs Spune-mi o poveste pentru suflet

Ediția a IV-a
august 2020

Spune-mi o poveste pentru suflet vă invită — în fiecare lună — la un concurs cu premii de suflet. Acesta se adresează copiilor cu vârsta cuprinsă între 5 și 14 ani și are trei secțiuni: arte plastice, literatură și abilități practice.

Spune-mi o poveste pentru suflet este un proiect coordonat de **Ioana Revnic** și are ca scop educația caracterială prin intermediul poveștilor.

Din 2018 până în prezent, povestitorii SOPS au fost susținuți mai mult de 200 de ateliere de citit pentru copii, inclusiv online.

©Spune-mi o poveste pentru suflet, 2020

Design: Bogdan Dragomir DTP: Andreea Popescu

MINUNILE DIN JURUL NOSTRU

Concurs Spune-mi o poveste pentru suflet

ediția a IV-a, august 2020

TEMA

Există în jurul nostru fel și fel de minuni. Trebuie doar să învățăm să le descoperim. De aceea, copiii au fost îndemnați să fie curioși, să privească atenți la tot ce îi înconjoară, să caute lucruri care îi încântă, care îi bucură. Să le arate și altora, participând la una dintre cele trei secțiuni ale concursului „Minunile din jurul nostru”.

FOTOGRAFIE

Copiii au făcut poze cu telefonul mobil sau cu un aparat foto digital. Participanții au putut înscrie în competiție maximum două fotografii care să respecte tema concursului.

Categorii de vârstă: 5-7 ani; 8-10 ani; 11-12 ani, 13-14 ani.

LITERATURĂ

Copiii și-au imaginat o poveste cu tema „Minunile din jurul nostru”, inspirându-se din trei fotografii.

Totodată, au integrat în textele 10 cuvinte date: solz, binecuvântare, praf, spice, a împărtăși, ascultare, azur, milioane, potir, artist.
Categorii de vârstă: 7-9 ani, 10-12 ani și 13-14 ani.

ABILITĂȚI

Secțiunea s-a adresat familiilor.

Copiii și părinții au realizat împreună un proiect comun (cuibul unei păsări miraculoase), conform instrucțiunilor prezentate [AICI](#).

JURIU

PREȘEDINTE DE ONOARE AL JURIULUI

✿ Prof. Dr. Habil. Florin Cioban –
Universitatea E.L.T.E. Budapesta și Universitatea din Oradea

JURIUL SECȚIUNII DE FOTOGRAFIE

✿ Veronica Iani – scriitoare și ilustratoare
✿ Dinu Savopol – fotograf profesionist

JURIUL SECȚIUNII DE LITERATURĂ

Categoria 7-9 ani

✿ Prof. pentru învățământul primar Ancuța Anghelescu și
Florentina Cucoaneș – Liceul Pedagogic Ortodox „Anastasia
Popescu”, din București

Celelalte categorii de vârstă

✿ Prof. dr. Dana Pușcașiu – Colegiul Național „E. Gojdu” din
Oradea
✿ Ioana Revnic, coordonatoarea proiectului „Spune-mi o pove-
ste pentru suflet”

ABILITĂȚI

✿ Prof. dr. Diana Gratie
✿ Veronica Iani – scriitoare pentru copii și ilustratoare

Președintele de onoare al juriului Prof. Dr. Habil. Florin Cioban a acordat marile premii la secțiunile Literatură și Abilități și un premiu special la secțiunea Fotografie.

La secțiunea Fotografie, marele premiu a fost acordat de Dinu Savopol.

Doar oamenii minunați văd lucruri minunate în jurul lor. Aceasta este convingerea de la care am pornit când am acceptat să văd lucrările înscrise la concursul „Minunile din jurul nostru”.

Și am primit confirmarea pe deplin: copiii minunați văd în jurul lor minuni și acolo unde alții nu ar vedea nimic spectaculos. Dacă unii reușesc să le descrie mai bine în cuvinte sau alții reușesc să le surprindă într-o imagine sau într-o plăsmuire a mâinilor lor, asta deja este mai puțin important.

Ceea ce este important este că avem aduse în fața noastră zeci de minuni de care trebuie să ne bucurăm și de la care trebuie să pornim în descoperirea și redescoperirea a tot ceea ce ne înconjoară.

Să ne bucurăm de toate aceste minuni și să le căutăm mereu, la rândul nostru, în tot ceea ce ne înconjoară. De la simpla picătură de ploaie până la sofisticata cusătură de pe costumele populare românești sau până la infinitul albastru al mării – lumea e plină de minuni. Trebuie doar ca acești copii minunați să ne amintească acest lucru și să ne determine să încetinim puțin alergătura vieții cotidiene pentru a le surprinde.

Minunați-vă de minunățiile aduse în fața noastră de minunații copii participanți la acest concurs!

Profesor universitar dr. habil. Florin Cioban
Universitatea ELTE din Budapesta și
Universitatea din Oradea

Dragi iubitori de povești pentru suflet,

V-ați gândit vreodată care ar putea fi minunile din jurul nostru?

Câteva răspunsuri posibile le-am găsit în Acatistul „Slavă lui Dumnezeu pentru toate”, în care cel ce se roagă îi mulțumește lui Dumnezeu pentru lucruri considerate de mai toți drept firești: fiecare pas al vieții, fiecare clipă de bucurie, buna mireasmă a lăcrămioarelor și a trandafirilor, strălucirea de giuvaer din roua dimineții, dragostea rudelor, dăruirea prietenilor, oamenii întâlniți în cale...

Multora dintre acestea nici nu le dăm prea mare importanță. Ba mai mult, uităm să mulțumim pentru că ne-au fost dăruite.

În această perioadă ciudată, frica de boală ne-a făcut pe noi, maturii, mai neatenți decât altădată la spectacolul lumii.

DAR fotografiile voastre, poveștile pe care le-ați scris sau lucrurile pe care le-ați meșterit ne amintesc că există în jurul nostru fel și fel de minuni.

Trebuie doar să învățăm să le (re)descoperim.

**Cu recunoștință, Ioana Revnic,
Coordonatoarea proiectului
„Spune-mi o poveste pentru suflet”**

MARELE PREMIU LA SECȚIUNEA FOTOGRAFIE

Beatrice Pop — *O prietenie minunată: micuța Bea și câinele ei, Teky*

Lucrare câștigătoare la secțiunea FOTOGRAFIE, 5—7 ani

Curiozitate — David Rădeanu, 6 ani

David Rădeanu, 6 ani — *Mister*

Mina Alexandru Andreescu, 6 ani

Ecaterina Cârciumaru, 5 ani

Lucrare câștigătoare la secțiunea FOTOGRAFIE, 8—10 ani

Elena Medeea Chirilă , 8 ani

Nectaria Andreescu, 9 ani

Maria Filofteia Chirilă, 10 ani

Rebeca Dalia David, 9 ani

Elisabeta Diaconu, 10 ani

Alexandra Ioana Doga, 8 ani

Lucrare câștigătoare la secțiunea FOTOGRAFIE, 11—12 ani

Raul Constantin, 12 ani — *Popas pe o petală*

Raul Constantin, 12 ani — *Flori de munte, flori de fericire*

Cea cu inima se numește Răsărit de speranță — Aurelia Calotă, 12 ani — Pentru suflet...

Nicoleta-Gabriela Darie, 11 ani

Conversație — Călin Dorobăț, 12 ani — Poftă de bunătați

Trandafir pentru Mama — Mario Dragu 12 ani — Declarație de iubire

Mândru port românesc — Maria Lungu, 12 ani — Pâine curată

Cu verde și drag de Viață — Dan Andrei Lupu, 12 ani — La plimbare...

Albastru infinit — Diana Mușat, 12 ani — *Nu te grăbi!*

Beatrice Pop, 12 ani

Larisa Gabriela Popescu , 12 ani

Maria Simion, 11 ani

Teodora Gabriela Stoian, 12 ani

Ștefan Vlad Ursache 12 ani

Ilinca Vieru, 12 ani

Lucrare câștigătoare la secțiunea FOTOGRAFIE, 13—14 ani

Andrei Dușmanu, 13 ani

Alexandra-Andreea Bragă, 13 ani

Un pas mic în Univers — Marin Mihai Luca Cazacu, 13 ani — Viața după ploaie

De-a prinselea cu soarele — Alexandra Ciobotaru 13 ani — De jos în sus - un mic TEI

Bogdan Constantin, 14 ani

Mara Viorica Crețu, 13 ani — *Hărniciuța la lucru*

Floare din Soare — Rebecca Ghinea 14 ani — Dantela Mării

Luca Mihail Hoaghea, 14 ani

Bucuria luminii — Samirra Khodadadi 13 ani — *Focus pe verde*

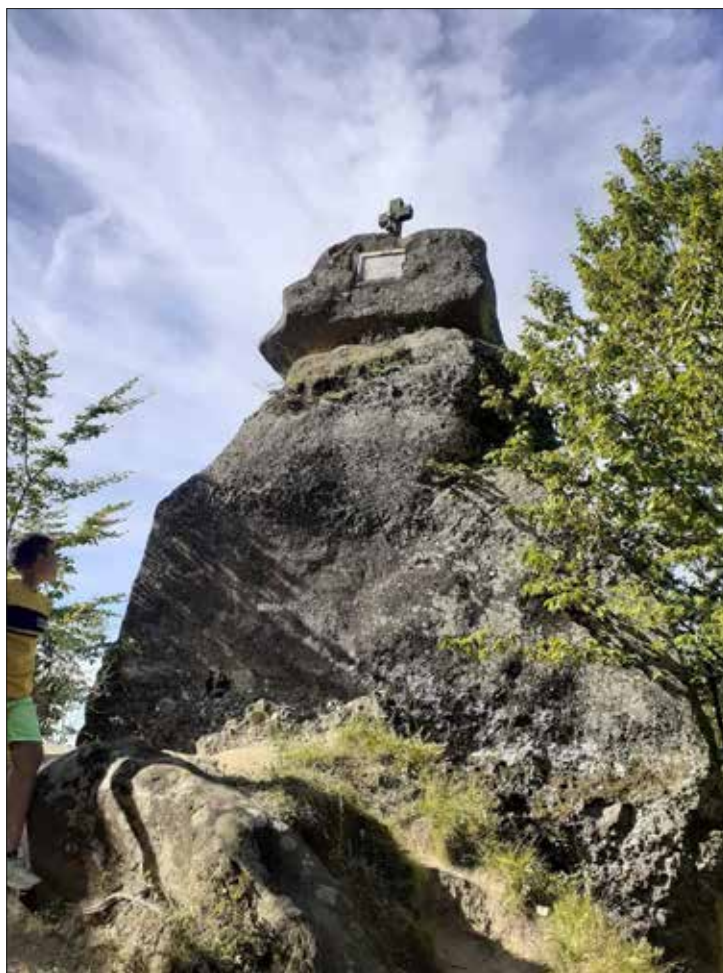

Nicoleta Melente, 13 ani

Octavian Micu, 13 ani

Elena Noapteș, 14 ani

Iustin Panait, 14 ani

Vară cu albastrele — Bianca Savinescu 13 ani — *Cu inima în cer*

Matei Simion, 13 ani

Eduard Tofan, 14 ani

Curiozitate — Alice Zaharia, 13 ani — Gărgăriță, riță

Marele premiu la secțiunea LITERATURĂ

ȘTEFAN VLAD URSACHE, 12 ANI

Minunile din jurul nostru

Era o zi care anunța instalarea mult așteptatei primăveri. Sub căldura blândă a astrului zilei, mantia fină de zăpadă, care se întinsese câteva luni peste bogăția naturală ca o binecuvântare de la Dumnezeu, se topise treptat. Vestitori ai primăverii răsăreau acum transformând pajiștile în peisaje mirifice, iar azurul văzduhului însenina fereastrele îndemnând la drumeție. După frigul aspru al iernii, ierburile fragede îmbracă iar pământul odihnit. Trezite ca dintr-un vis lung cât zilele anotimpului mohorât, viețuitoarele revin la noul ritm al vieții într-o natură plină de culoare. Toate făpturile ies cu dorința de a respira aerul încă umed, dar curat asemenea unui elixir care le dă puterea de a însufleți din nou casa lor cea primitoare – pădurea. Ca un potir nesecat, lacul din vale li se dezvaluie tuturor făpturilor pădurii prin sclipiri de cristal.

La marginea pădurii, într-un brad de talie mijlocie, un cuib construit cu migală ascunde cinci ouă mici, de culoare verde-albăstrui cu reflexe turcoaz.

În ziua aceea, un băiat cu păr de culoarea castanelor și ochi verzi cu sclipire curioasă se apropia de pădure, fiind atras și impresionat de ineditul peisaj al naturii reînviată. Se așeză pe iarba fragedă și, privind fascinat frumusețea locurilor orânduite din dragostea lui Dumnezeu, își aminti cât de mult trebuie să îi prețuim Creația. Gândul copilului a prins glas, exclamând:

– Dumnezeu este cel mai mare artist! Iar noi ar trebui să contribuim la această operă prețuind-o, nu să o distrugem!

– Adevăr ai rostit, băiete! se auzi o voce caldă dinspre potecă. Ești băiatul cel mic al pădurarului, nu-i așa?

– Da, am împlinit peste iarnă 12 ani și acum am voie să vin singur în pădure. Am așteptat mult ziua aceasta!

- Aa, înțeleg! zâmbi bătrânul. Pari o fire interiorizată...
- Și este greșit? întrebă cu mirare băiatul.
- Nuu! Pentru cine iubește natura este chiar potrivit. Te-am urmărit cu privirea de pe coama dealului. Se observă din comportamentul tău cât ești de atent la detaliile acestui loc viu.
- Eu doar încerc să îi arăt lui Dumnezeu că îi prețuiesc Creația și aș vrea să ocrotesc orice făptură.
- Cuvintele tale îmi amintesc de copilul care am fost... Doar persoanele ca tine primesc darul de a înțelege tainele acestui univers: zborul diafan al fluturilor, sclipirea boabei de rouă de pe firul ierbii, aripile fine ale libelulei, coloritul păsărilor – al gaiței, al măcăleandrului, al cintezei, al ciocănilorilor pestrițe și al cintezei altor milioane de făpturi înaripate.
- Să știți că tocmai am observat un cuib cu ouă care au reflexe turcoaz. Este într-un brad argintiu mijlociu. Aș fi interesat cărei păsări îi aparțin... Ar trebui să vi-l arăt!
- Aa, îl știu. Cred că este un sturz cântător. Poate fi confundat cu o mierlă sau un sturz de vâsc, păsări din aceeași familie.
- Interesant. Aș vrea să urmăresc comportamentul acestei păsări!
- Atunci ar trebui să îți împărtășesc un mic secret: naturaliștii folosesc carnete pentru a studia comportamentul anumitor specii de păsări.
- Da, este o idee foarte bună! Sfatul dumneavoastră devine primul pas pentru a învăța din lecția pe care ne-o predă natura.
- Și, de-a lungul zilelor următoare, copilul și-a notat comportamentul femelei de sturz, atent la grija ei față de ouăle firave.

A observat că în fiecare zi o altă pasăre sturz adultă îi aducea o crenguță parfumată de brad, de pin sau de molid și, uneori, câte o frunză. Acum cuibul părea asemenea unui coșuleț împletit de mâinile unor artiști veniți din colțuri diferite ale lumii. Te întrebai cum un căpșor de pasăre poate ascunde atâta măiestrie? Exact așa gândea băiatul despre minunea ascunsă între crenguțele de brad.

După câteva zile mai reci în care ploaia l-a împiedicat să mai meargă în pădure, mare i-a fost surpriza când a găsit, în locul frumoaselor ouă turcoaz, cinci ghemotoace cenușii cu ciocuri atât de mari, încât părea că noile făpturi vor deveni o povară pentru mama lor.

– Oare cum va reuși firava pasăre să-i hrănească pe toți? întrebă micul naturalist pe bătrânul său vecin pasionat de ornitologie.

– Degeaba ești îngrijorat, copile, nu trebuie să judecăm păsările după cioc! Vei fi uimit de câtă grijă va avea de ei femela sturz. În zilele ploioase și reci care au trecut, ea nu și-a părăsit deloc cuibul, chiar cu prețul de a nu avea hrană, doar pentru a cloci cele cinci ouă din care se pregăteau să vină pe lume puii pe care tocmai i-ai văzut.

– Este singura specie care are acest comportament?

– Nu, sunt multe alte păsări care ne oferă adevărate lecții de jertfă!

Apoi, zi după zi, viermișorii și micile insecte aduse din locuri găsite cu trudă de mama-sturz vor potoli foamea micilor gâtlejuri gălăgioase. Astfel, din ghemotoace neajutorate cresc cinci pui pregătiți de primul lor zbor. Părea că viața își urmează

cursul firesc, până într-o zi când un vizitator nepoftit își făcu apariția printre crenguțele țepoase ale bradului argintiu care îi adăpostea pe puii rămași singuri în cuib.

Era spre miezul unei zile mai călduroase când băiatul vru să se îndrepte spre casă, dar hotărî să mai zăbovească puțin la adăpostul încă răcoros al pădurii. Deodată, auzi țipătul ascuțit al puilor, dându-și seama că sunt amenințați de un pericol. Inițial, a crezut că va vedea atacul unui uliu porumbac, dar nu auzi nicio zbatere de aripi mari, însă urechea vigilentă a micului naturalist a sesizat un sâsâit ca un șuierat. Atunci băiatul observă printre crengi reflexele metalice ale solzilor unui șarpe. Știa că nu este corect să intervină, deoarece se putea alege cu o mușcătură periculoasă, deși mila față de pui îl copleșea. Până să își dea seama de ceea ce era de făcut, din văzduh a răzbătut glasul agitat al mamei-sturz. Coborând cu iuțeală în zbor, firava făptură înaripată a străpuns poarta miilor de ace ale crenguțelor de brad și s-a repezit spre vicleana reptilă. Băiatul era uluit de ceea ce vedea. Oare care făptură va câștiga prin luptă dreaptă? Când biata pasăre păru istovită, iar șarpele era pe punctul de a o învinge, băiatului îi fu oferită o altă surpriză de micile viețuitoare: oprindu-se din gălăgia lor alarmantă, puii și-au luat zborul pentru prima dată, părăsind cuibul la care șarpele tocmai ajunsese. Dădeau așa de tare din micile lor aripi, dezorientați, dar dornici să se salveze. Le veniră în ajutor și alte păsări adulte care l-au atacat cu ciocurile și ghearele pe șarpele ce a căzut din brad într-un nor de praf pământiu, ascunzându-se apoi într-o văgăună.

Astfel, în jurnalul observațiilor micului naturalist se mai adăuga o lecție despre altruism oferită de natură. Băiatul era în-

cântat că puii de sturz și-au luat zborul chiar în momentul necesar pentru salvarea mamei lor.

În săptămânile următoare, el le-a urmărit ieșirile: de la zborul timid în alți copaci din apropierea cuibului până la cel mai îndrăzneț, dincolo de marginea pădurii, spre un lan de grâu unde spicele îi atrăgeau cu aurul lor. De fiecare dată erau însoțiți de mama lor care le ghida zborul. Era dovada că lecția ascultării este cunoscută chiar și de micile făpturi ale naturii.

Însă zilele de vară erau pe sfârșite și băiatul știa că urmează momentul despărțirii de familia păsărilor struz. Dar, deși era cuprins de o mică tristețe, avea mulțumirea de a fi asistat la întâmplările din viața acestor păsări. Carnetul de naturalist era plin cu însemnări, iar în suflet avea bucuria de a fi înțeles atâtea lecții despre răbdare, grijă, jertfă, curaj și altruism.

*

În primăvara următoare, când băiatul se pregătea bucuros de noi explorări în pădurea din apropiere, a observat sub un brad din curtea casei o pană pestriță cu striații maronii și mici pete negre. Cu ajutorul unui binoclu a reușit să vadă așezată pe ramuri o femelă de sturz. Noile lecții puteau începe!

Câștigători secțiunea 7—9 ani

NECTARIA ANDREESCU, 9 ANI

Minunile din jurul nostru

Eu sunt Nectaria și locuiesc într-o casă luminoasă.

În spatele casei se află curtea, apoi un zăvoi. Aici este locul preferat de joacă al meu și al fratelui meu. În zăvoi, sunt mulți copaci, iarba este împodobită cu flori și sunt multe păsări care cântă de dimineață până seara în milioane de ciripituri. Aici stăm pe o păturică, desenăm și ne prefacem că zburăm cu păturica în Tărâmul Dulciurilor.

Într-o zi, când ne jucam acolo, am văzut o pasăre neagră care se tot ducea și se-întorcea, cu niște spice în cioc. Ne-am dus după ea și am văzut că lua paie și bețe și le ducea într-un copac unde își făcea cuib.

Păsările sunt artiste la făcut cuiburi!

După ce a terminat, s-a așezat în el și a început să scoată ouă. Noi ne duceam acolo zilnic, așa că am prins un moment în care pasărea nu era și am admirat micile trei ouă verzi, ca niște ouă de Paști, vopsite.

Pasărea s-a întors și s-a așezat să încâlzească ouăle, adică să le clocească. A stat pe cuib zece zile. În a unsprezecea zi au ieșit puii. Erau atât de mici, nu aveau pene și erau tare drăgălași! Aveau ochii închiși, parcă aveau câte un solz lipit pe ei. Mama-mierlă le dădea viermișori să mănânce.

Vara trecută, în vacanță la țară, găsisem pe drum, în praf, un pui mic care făcea piu, piu, piu! L-am luat cu mine acasă. Era atât de mic și firav, că nu am putut să îl las singur. Dar nu a rezistat și s-a stins. Era prea mic, era doar pierdut de mămica sa. Mama îmi spusese că l-aș fi salvat punându-l înapoi în cuib, dar asta nu

îmi venise în cap. Păsărilor nu le place să le atingi puii, am mai aflat atunci. Așa că noi, de data aceasta, nu am pus mâna pe ei, ci îi priveam cu blândețe și le împărtășeam visul meu cel mai mare: să pot să zbor. Le spuneam că mi-aș fi dorit să fiu o pană ușoară, ca acele care începeau să le crească pe corp, să zbor spre cerul de azur. Ce binecuvântare pe păsări că ele pot zbura!

Puii au crescut repede, iar în două săptămâni arătau aproape ca mama lor, doar un pic mai mici.

Într-o zi, am venit din nou cu Mina, fratele meu, să văd puii. Am găsit cuibul gol. Ne-am uitat în cuib, dar nu erau nicăieri. În spatele nostru am auzit un fâlfâit de aripi. Erau puii. Ne-am dat seama că ei crescuseră și urmau să își facă propriul cuib.

Duminică am mers la biserică. Când așteptam să ne împărtășim, pe geamul de lângă altar am văzut o mierlă care se uita atentă la potir. O fi fost mama-mierlă a puilor? Când ascultam predica, am auzit că părintele Iustin spunea că cel mai mare dar de la Dumnezeu și cea mai mare minune este viața.

Animalele, păsările, copacii, florile, iarba, oamenii, toate au viață. Toți ne naștem datorită lui Dumnezeu.

Și mierla din zăvoiul nostru primise de la Dumnezeu darul de a fi în viață. Și ea făcea ascultare de la Dumnezeu și dădea mai departe acest dar, cu fiecare ou pe care îl făcea și fiecare pui pe care îl creștea.

Câștigători secțiunea 7—9 ani

CĂTĂLINA FLORENCIA CIOCHINĂ, 9 ANI

Minunile din jurul nostru

„Dumnezeu este sufletul întregii naturi. El nu este afară, ci înăuntrul ei. Natura este, cu alte cuvinte, însuflețită și divină.”(Fechner)

În fiecare zi, în jurul nostru se întâmplă milioane de minuni. Nu sunt mari, nu răstoarnă munții, dar minunile ne aduc măcar o clipă de fericire și ne luminează sufletul.

Minunile din jurul nostru se datorează artistului întregii lumi, Dumnezeu, prin toate creațiile Sale.

O minune împărtășită de Dumnezeu către omenire a fost facerea și binecuvântarea pământului cu animale. Animalele au fost făcute de Dumnezeu din dragoste pentru natură și pentru om. Începând cu vietățile aerului (înarișatele zglobii), ale pământului și cele ale apei (peștii cu solzii ca de nestemate).

Diminețile și serile ne sunt încântate de ciripitul păsărilor, de azurul cerului, care ne aduce o mare liniște sufletească.

O altă minune creată de Dumnezeu este natura.

Natura este un dar dat de Dumnezeu, pentru ca omul să obțină mijloacele necesare traiului sănătos. Unii oameni i-au mulțumit Domnului pentru creațiile Sale, îngrijind pământul, cultivând pe alocuri vița-de-vie, lanuri cu spice pline de praf, asigurându-și pentru iarnă un potir cu vin sănătos și o pâine coaptă în cuptorul casei.

În concluzie, trebuie să onorăm creațiile Tatălui Nostru, făcând bine.

ELENA MEDEEA CHIRILĂ, 8 ANI

Minunile din jurul nostru

Este o zi frumoasă de primăvară. Cerul este senin, de culoarea azurului. Dumnezeu a binecuvântat păsările și acestea au ajuns cu bine pe meleagurile noastre. După câteva zile, au început să își pregătească cuiburile. Într-un mândru brad, o pasăre și-a făcut un frumos cuib ce semăna cu un potir.

Păsărea a muncit multe zile pentru a-și face cuibul. Imediat ce cuibul a fost finalizat, mama-pasăre a făcut cinci oușoare frumoase.

Din oușoarele prăfuite și protejate de pasăre au ieșit, după câteva săptămâni, cinci puișori gingași. Pasărea-mămică era foarte grijulie, le aducea puișorilor spice, găzulițe colorate ca niște solzișori, viermișori, fluturași, boabe de grâu și altele.

După ce au mai crescut, mama-pasăre le împărțea multe sfaturi prețioase.

Zilnic, ieșeau pe câmpurile frumos colorate pentru lecții de zbor. Ascultând toate povețele mamei, micii puișori au reușit să zboare ca niște adevărați artiști.

Vara era pe sfârșite, zilele deveneau mai răcoroase, iar puișorii se pregăteau de marea călătorie. Împreună cu milioanele de păsări care se zăreau pe cerul gri, au pornit spre țările calde.

ALEXANDRA IOANA DOGA, 8 ANI

Minunile din jurul nostru

Dumnezeu ne-a împărtășit cu un lucru de valoare și acesta este natura.

Câmpul rodit, plin de praf și spicele de grâu fac o armonie pe marginile drumului.

Cerul azuriu face ca totul să pară rupt dintr-un basm.

Seara, milioanele de stele fac ca totul să arate exact ca o pictură a unui mare artist.

În pădure, liniștea face ca totul să pară că te ascultă, iar râurile pline de pești cu solzi multicolori par să formeze un covor plin de culori. Apa e atât de curată, încât ai putea să bei cu un potir din ea.

Chiar sunt foarte binecuvântată că am putut să iau parte la această minune a naturii.

Câștigători secțiunea 10—12 ani

ILINCA VIERU, 12 ANI

Minunile din jurul nostru

Sunt o mulțime de minuni în jurul nostru: lumina de aur a soarelui, strălucirea milioanei de stele, cântecul păsărilor răsunând ca o binecuvântare, iar cea mai presus dintre toate - bucuria de a trăi.

Era o dimineață de vară. Soarele încălzea din plin pământul cu solzii lui de foc. Cerul de azur zâmbea fericit, privind cum zefirul jucăuș se strecoară printre crengile copacilor înveșmântați în straie de smarald și printre spicele unduitoare.

Deodată, din văzduh se desprinse o ciocârlie și veni să se așeze pe un brad micuț de la marginea pădurii învăluite de mister.

– Bradule, îmi dai voie să-mi fac un cuib printre ramurile tale?, întrebă ea.

– Desigur, ciocârlie mică, răspunse bradul.

De bucurie, ciocârlia începu să cânte atât de duios, încât toată lumea se opri pentru o clipă din agitația vieții și asculta cântecul acela venit din inimă, care le mângâia auzul.

– E o minune, șopteau ei, fermecați.

Mica artistă își încetă trilurile și alese locul pentru cuib. Apoi plecă să aducă rămurele, paie și lut. Cu ele își construi un cuib de mai mare dragul, în care încăpeau exact patru ouă.

Și iată că veni a doua zi. La orizont se ivi o lumină roșiatică, apoi mingea de foc își făcu apariția pe cer și începu să-și reverse lumina și căldura asupra pământului adormit încă.

De cum se trezi, ciocârlia se așeză în cuib ca să depună ouă și nu se ridică pentru o jumătate de zi.

Când veni seara, ciocârlia se sculă, prinse câteva musculițe ca să-și potolească foamea și apoi privi în cuib. Acolo unde mai

înainte fusese un spațiu gol, se aflau acum patru ouă, albastre-pământii și acoperite pe toate părțile cu pete mici și negre.

Păsărica se simți înduioșată, dar își zise că e momentul să le clocească și se așeză din nou în cuibul ei minuscul de pe ramura bradului.

Și astfel trecură două săptămâni. Ciocârlia se afla încă în cuibul ei, așteptând momentul în care puii vor veni pe lume. Începuse să se îngrijoreze, văzând că ei se lasă așteptați.

Deodată, se auzi un pocnet și o crăpătură mică apărură pe unul dintre ouă. Pasărea sări de la locul ei, uimită, și se dădu la o parte. Crăpătura de pe ou începuse să se lărgească. Apoi, cu câte un poc! crăpară și celelalte ouă. Pe urmă, un picioruș mic de tot ieși din primul ou, apoi al doilea, iar „oul cu două picioare” începu să alerge de-a valma prin cuib, izbindu-se de margini. Între timp, un cioc mic ieșise din al doilea ou, iar cel care alerga se izbi de el. Cei doi pui văzură lumina zilei. În timpul acesta, se sparse și coaja celui de-al treilea ou, și încă un pui golaș apărură în cuibul ciocârliei. Apoi, cei trei frați sparseră al patrulea ou cu ciocurile lor cât niște spini de trandafir sălbatic.

Pasărea, care privea încrămențită toate acestea, se dezmetici și se așeză în cuib alături de puii ei, ca să-i admire și să-i încălzească. În sfârșit, ciocârlia devenise mamă!

A doua zi, veniră în vizită toate vecinele ciocârliei: mierla, care locuia într-un fag bătrân pe malul lacului, bufnița, care stătea în pinul vecin, și privighetoarea, care își revărsa cel mai ades trilurile dumnezeiești din stejarul falnic de la marginea pădurii.

Păsările priviră puii cu admirație și o felicitară pe proaspăta

mămică. Ciocârlia le mulțumi cu modestie și le invită să mai vină pe la ea, iar păsările se duseră la treburile lor.

Începând din acea zi, ciocârlia se trezea la răsăritul soarelui și plecă să aducă hrană puilor, care așteptau cu pliscurile deschise. După aceea, deretica prin cuib și pleca să aducă prânzul. După ce mâncău, puii își făceau siesta. Când puii se trezeau, serveau o gustare, iar apoi se așezau toți cinci confortabil și ciocârlia le împărtășea din tainele zborului, povestindu-le legende din lumea păsărilor și arătându-le, pas cu pas, fiecare minune din lumea ce îi înconjură. Puii ascultau cu atenție și își întipăreau în memorie cuvintele mamei lor.

Și astfel trecură trei săptămâni. Puii creșteau din ce în ce mai mult. Penele li se schimbau și vietățile începeau să semene cu niște ciocârlii mature. Pasărea, conștientă de apropiata venire a toamnei, începea să îi scoată la plimbări tot mai lungi, ca ei să recunoască împrejurimile și să se poată orienta mai bine în spațiu. Când crezu că puii sunt pregătiți, ciocârlia îi duse pe toți patru într-o poiană largă și le arătă prima lecție de zbor.

– În primul rând, faceți câțiva pași, apoi începeți să alergați, ca să vă luați avânt! După aceea alergați din ce în ce mai repede și întindeți aripile. Și astfel vă luați zborul, zise pasărea.

Puii încercară cu mai mult sau mai puțin succes. Cel mai mare, după ce se rostogolise de vreo câteva ori în țărână se ridică, hotărât să zboare. Făcu câțiva pași mai nesiguri, apoi începu să alerge cu toată puterea, sări întinzând aripile și... își luă zborul. Plană câtva timp deasupra spicelor foșnitoare, apoi se ridică până la crengile de sus ale copacilor, care priveau uimiți toată

scena. Puiul își pierdu pentru o clipa echilibrul și închise ochii, încredințat că va cădea în gol. Însă vântul binevoitor își trimise suflarea în ajutorul lui și el se redresă. Mai plană câțva timp, apoi ateriză stângaci, dar fără incidente și se întoarse la mama sa, care avea câteva scânteii de azur în ochi.

– Te-ai descurcat foarte bine! șopti ea, îmbrățișându-l. Ești o minune!

În scurt timp, reușiră și ceilalți pui să zboare. Toți erau gata pentru apropiata plecare în țările calde ale sudului, despre care păsările spuneau lucruri nemaivăzute.

Și iată că veni toamna. Frunzele se desprindeau una câte una din copaci, valsau ușor prin văzduh și se așezau încet pe pământul pictat în culorile toamnei. Ploaia vărsa apă din potirul ei de argint fără întrerupere. Cerul acoperit de nori denși privea mânios petele roșietice și chihlimbarii pe care toamna le aruncase peste tot șevaletul rotund peste care era stăpână.

În cuibul ciocârliei era forfotă mare. Familia se pregătea să plece spre meleagurile sudice. Pasărea auzise de la vecina mierlă că următorul stol de păsări pleca în acea seară, la apusul soarelui, așa că își zorea puii cât putea ca să reușească să alipească la acel stol cât mai aveau timp.

În sfârșit, bagajele fură făcute și păsările își luară rămas-bun de la cuibul care le era casă, în care văzuseră lumina zilei și în care cunoscuseră prima dezamăgire și prima bucurie. Porniră spre stejarul în care locuia privighetoarea, căci acela era locul de întâlnire. Acolo se strânseseră deja zeci de păsări, asemeni unui nor negru, care așteptau nerăbdătoare clipa plecării.

Deodată, un căpșor mic și negru, cu ochii cât două boabe de neghină, se desprinse din uriașa adunătură. Era mierla care tuși ca să facă liniște și zise:

– Dragi prieteni! A sosit clipa pe care o așteptăm cu toții. Vom pleca în țările calde!

Aici, cuvântarea mierlei fu întreruptă de uralele stolului uriaș. Mierla așteptă ca toată lumea să se potolească, apoi continuă:

– Toată lumea să se așeze într-un rând. Eu voi fi în față. Țineți-vă după mine! Pornim!

Toate păsările se ridicară în zbor, luându-și rămas-bun de la locurile dragi. Zburară astfel o săptămână încheiată, timp în care li se perindară cele mai frumoase priveliști una după alta: orașe, câmpii, păduri bătrâne, sate înșirate pe văi și ape de cleștar.

La sfârșitul săptămânii, peisajul se schimbă: vegetația era tot mai rară, iar nisipul domnea nestingherit prin acele locuri. Rareori răsărea câte o pată de verdeață, în mijlocul căreia se vedea un ochi mic de apă. Acolo, păsările însetate se opreau să bea, apoi călătoreau mai departe. Și iată că într-un târziu ajunseră la o oază mai mare, unde se stabiliră. Își construiră cuiburi și își duceau traiul acolo. Ciocârlia și puii săi aleseseră un tufiș aproape de apă.

Într-o zi, ciocârlia se duse să se răcorească în lacul străveziu, iar când se întoarse la cuib, puii dispăruseră. Îi căută peste tot, disperată, își descusu vecinele, dar nu află nimic. Seara, se retrase la culcare, plângând, dar descoperi un bilețel scris pe o frunză de nufăr:

„Dragă mamă,

Nu te necăji că am plecat. Suntem bine. Fiecare și-a construit cuibul lui și este fericit. Am făcut asta pentru că noi credem că suntem îndeajuns de mari pentru a ne purta singuri de grijă. Ne cerem scuze dacă te-am supărat.

Puii tăi”

După ce citi biletul, ciocârlia înțelese de ce copiii o părăsiseră și se resemnă, dar fu tristă în continuare. Nimic nu o mai bucura: nici căldura cuibului său, nici atingerea plăcută a apei, nici minunile care o înconjurau. După ce iarna se termină, păsările se întoarseră acasă. Se întoarse și ciocârlia, dar nu o mai bucură vederea plaiului natal, ca altădată. Își reconstrui cuibul și prinse câteva musculițe.

Deodată, auzi un ciripit. Își întoarse ochii spre cer și ce-i fu dat să vadă? Erau chiar puii ei, scumpii ei pui! Ochii i se umeziră și zbură în întâmpinarea lor, bucuroasă. Puii o îmbrățișară dragăstos. Apoi, toți se stabiliră în bradul cel mic și își construiră propriile lor cuiburi.

De atunci, mama a fost mereu veselă și a mulțumit mereu Bunului Dumnezeu pentru minunile pe care i le dăruise.

Câștigători secțiunea 10—12 ani

SOPHIE MIDRIGAN, 12 ANI

Ah, ce minune am lângă mine!

Partea întâi

Când ne imaginăm minunile din jurul nostru, ne gândim la o floare, la un peisaj, la copacii cu crengi pline de flori multicolore sau la marea cu apă transparentă ca lacrima, dar nu înțelegem că, de fapt, cele mai scumpe și mai frumoase minuni se află în fiecare zi din viața noastră. O minune este iubirea necondiționată. Doar atunci când pierdem o asemenea dragoste, ne dăm seama că a fost cel mai frumos lucru din tot ce ne-am putut imagina.

Aceasta e istoria unei familii de păsări care a înțeles până la urmă ce înseamnă să ai o minune alături de tine.

***

Într-o zi monotonă de vară, într-un brad cu crengile stufoase și verzui se zărea un cuib de păsări. Micuț fiind, cuibul adăpostea

cinci ouă. Semănau cu cinci mere blând-verzui. În cerul azuriu pictat parcă de un artist iscusit, se zărea stăpâna celor cinci ouă. Aceasta, aterizând în cuib, acoperi cu trupul ei urmașii în devenire.

A doua zi dimineață, când pleoapele se deschiseră încet și ciocul picurat de roua dimineții începu să se miște, pasărea pe nume Cioc Galben auzi un pocnet scurt, dar foarte promițător. Cel mai mare ou se sparse în zigzag. Deodată, un cap mic ca un sâmbure ieși la iveală printre coaja subțire a oului. Alt pocnet se auzi și tot așa până când toți puișorii se scăldau în lumina soarelui.

Cioc Galben se repezi după hrana pe care trebuia să le-o aducă puilor. Zburând prin văzduhul care prezicea sosirea toamnei, aceasta zări în depărtare un castel mare, dar foarte întunecat, atrăgător, dar foarte sinistru. Ea hotărî să meargă într-acolo, cu gândul că poate găsește un adăpost mai potrivit pentru familia ei. Era deja în apropiere, când, deodată, zări o fereastră cu gratii în formă de trandafir și se strecură printre ele.

Merse înainte și observă un scaun uriaș care stătea în întunericul violet al apei. Era împodobit cu perle albe, în jur atârnavau

alge ca niște șuvițe de aur, plante violete dansau sub valurile cenușii și pietrele în formă de coroană acopereau acest tron. Deodată, în fața ei apărură un alt pește mai special. Era în formă de triunghi, cu coada lungă de vreo doi metri, avea ochi de argint și era îmbrăcat într-un chimonos chinezesc. Acesta se uită lung la Cioc Galben și deodată vorbi:

– Bună ziua, Cioc Galben! Văd că ai venit aici. Înseamnă că ești de acord cu înțelegerea noastră. Pasărea îl privi nedumerită și spuse:

– Care înțelegere? Nu știu nimic din tot ce spuneți?!

– Inimă Verde, vino mai repede aici! strigă peștele agitat. Târându-se ca o omidă pe patru picioare, un alt animal se apropie:

– Da, Măria Ta, sunt aici!

– Știi cumva unde a ajuns scrisoarea pe care am trimis-o pentru Cioc Galben câteva zile în urmă?

– Uitasem să vă spun că scrisoarea pe care ați trimis-o și făcu o pauză, din păcate... nu a putut ajunge. Îmi pare foarte rău.

– De ce? întrebă nedumerit Măria Sa.

– Scrisoarea nu a putut găsi cuibul lui Cioc Galben și s-a întors.

– Dar mai devreme nu puteai să-mi spui? acum trebuie să stai și să pierd timpul povestindu-i toată istoria!

– Mi-ați cerut să pregătesc camera pentru ea și am uitat complet de scrisoare.

– Bine, Cioc Galben, hai să-ți povestesc pentru ce ești aici!

Nedumerită și speriată, Cioc Galben îl urmări pe Măria Sa care plutea dând din coadă, mișcând apa deja cenușie. Ajunseră în

fața unei case care era împodobită cu o mantie parcă din mătase fină aurie, ușa era de un violet purpuriu și avea scoici colorate încrustate în ea. Deodată ușa se deschise, iar în interior era o masă, un pat și un cufăr. Ambii ne-am apropiat cu sfială de cufărul din fier în formă de trandafir, exact ca în palatul unde nimerise Cioc Galben. Era înconjurat de un lanț de fier gros și în mijloc era încuiat cu un lacăt mare de culoarea plumbului. Peștele rosti „Patruzeci și trei” și cufărul se învâluie cu o ceață întunecată deschizându-se. În interior se afla o cutie mică pictată în culori verzi și albastre care reprezenta o scenă legată de ocean și pădure. În mijloc era scris cu cifre 43, lucru care din nou îi păru ciudat lui Cioc Galben. Alături stătea un trandafir, peștele spuse cu voce apăsată „patruzeci și trei”, provocând deschiderea cutiei și căderea unei petale de trandafir. Pe suprafața cutiei era un praf de culoare albă ca varul și petala de trandafir zbură, așezându-se pe el parcă atrasă de un magnet. Pe neașteptate, în acea cutie apărură un pește. Mic, plătând ca un ghiocel, cu ochi albaștri și solzi roșii ca sângele. Se uita la cei doi de parcă erau ultimele clipe din viața lui. Însoțitorul lui Cioc Galben se întoarse spre ea și vorbi:

– Iată, acum că ți-am arătat pricina pentru care ești aici, îți pot povesti totul în amănunt. Pe mine mă cheamă Coadă Lungă și această este fiica mea, Răsărit de Soare. Povestea noastră începe într-un loc îndepărtat de acesta, în Pădurea Șerpilor. După cum observi, suntem pești, dar înainte de blestem eram păsări ca și tine. Într-o zi zburam noi deasupra pădurii și, deodată, în fața noastră apărură un stol de vulturi. Noi fiind doar niște păsări mici, am început să zburăm în direcția opusă, spre castelul pe care l-ai întâlnit și cu ajutorul căruia

ai ajuns aici. Ne-am ascuns care pe unde: sub mese, sub paturi, dar fiica mea s-a pitit într-o cameră secretă. Acolo, Răsărit de Soare văzu o domniță îmbrăcată într-o rochie lungă, pufoasă, cu multe ornamente de diferite culori. Prințesa avea un cap de vultur. Ea se apropie de Răsărit de Soare și o întrebă cum o cheamă. Pasărea răspunse timid și domnișoara o invită la o masă unde erau două ceșcuțe pictate precum cutia unde stătea acum pasărea, o vază cu un trandafir și zaharnița. O ajută să se așeze la masă și îi turnă puțin ceai. După zece minute de liniște domnița întrebă:

- Unde este familia ta?
- În acest castel, răspunse pasărea cu glas plăpând!
- Bine, atunci aș vrea să-ți adresez o întrebare, dacă îmi permiți!
- Da, te ascult.
- Ce ai alege: să fii bogată, fără familie sau să fii săracă, dar cu toată familia alături de tine?
- Desigur că prima variantă! rosti cu glas sigur Răsărit de Soare.
- De ce? întrebă sever domnița.
- Pentru că bogățiile pot înlocui orice pe această lume, chiar și familia! spuse cu glas sigur pasărea.
- Ai vrea să trăiești și tu așa?
- Da, la asta visez!
- Bine, dacă vrei îți pot îndeplini dorința?
- Desigur!
- Îndată, dar să știi că vei fi singură și viața ta va dura doar patruzeci și trei de luni!

– De-abia aștept, spuse entuziasmată Răsărit de Soare.

Domnița rosti câteva cuvinte și pasărea dispăru dintr-odată. Răsărit de Soare ajunse într-o pădure pustie cu un castel frumos în față, cu multe bogății: mătasuri, aur, pietre scumpe, tot ce își dorea pasărea. Însă domnița nu îi povesti totul. În fiecare seară înainte de culcare, în camera păsării venea chiar ea, pentru a o omorî. Chiar dacă zbura sau nu, biata era prinsă în mâinile domniței. De fiecare dată, a doua zi dimineța pasărea simțea o lovitură în corp, de parcă erau ultimele clipe din viața ei.

Și ca să nu ne fie dor de ea, domnița ne-a transformat în pești și ne-a dat acest trandafir. Când deschidem cufărul, petalele acestuia se scutură, astfel se scurtează viața ei.

- Acum am înțeles, dar cu ce vă pot ajuta?
- Trebuie să îndeplinești patru porunci și să-ți sacrifici viața, de nu, neamul păsărilor va dispărea și puii tăi vor fi omorâți de domnița care ne-a blestemat!

Cum auzi de puii săi, Cioc Galben era gata să cadă de acord, dar mai avea o întrebare:

- Dar de ce anume eu, de ce nu altă pasăre? întrebă plângând mama puilor.
- Atunci când domnița a presărat praful adormitor peste pădure, asupra ta nu a avut nicio influență! Ai ceva ce alte păsări nu au.
- Bine, atunci sunt de acord, dar fac asta numai pentru a-mi salva puii dragi! Câte zile mai am la dispoziție?
- Doar patru pentru fiecare poruncă!
- Dar de unde știți ce porunci trebuie să îndeplinesc?

- Domnița ne-a lăsat o scrisoare în care este explicat totul.
  - Atunci, hai să o citim!
  - Trebuie să știi că, de fiecare dată când vei îndeplini porunca, o să simți o durere străpungătoare în piept!
  - Sunt gata de orice pentru puii mei dragi!
  - Hai să-ți arăt scrisoarea!
  - Să mergem!
- Cufărul se închise, iar cei doi ieșiră din odaia întunecată.

Partea a doua

După ce părăsiră încăperea, eroii noștri au înotat prin ocean pentru a găsi scrisoarea. La un moment dat, se opriră în fața unei pietre și iarăși Coadă Lungă rosti „Patruzeci și trei”. Deodată, se ivi o foaie din nisip. Aceasta se deschise și stătea dreaptă, pentru a o putea citi.

„Sper că ați găsit foaia și pe cel ce vă poate salva viața. Iată și ceea ce trebuie să îndepliniți, pentru a salva lumea păsărilor:

1. Prima poruncă: Aveți nevoie de două perle, șase alge violet și o bucățică din această foaie. Amestecați totul și beți până la ultima picătură.

2. A doua poruncă: Spuneți următoarele cuvinte: «Patruzeci și trei în regina lunii!».

3. A treia poruncă: Veți spune: «Patruzeci și trei în lumina soarelui!».

4. Și, în sfârșit, a patra poruncă: «La răsărit de soare, în ocean apare!».

Apoi, într-un potir, veți pune tot ce ați găsit și veți arunca potirul în sus. ”

După ce citiră încordați scrisoarea, eroii începură pregătirile. Făcură întocmai pentru prima poruncă. Cioc Galben bău lichidul și, deodată, ajunse într-o pădure verde-verde. În fața ei veni o femeie înaltă, în mantie verde, cu pielea de culoarea nucii, cu ochii mari de un verde pătrunzător și părul negru ca tăciunele, buzele mici și roșii ca vișinele, iar papucii verzi presărați cu mici cristale. Zâna îi înmână o creangă de brad și puse mâna pe căpșorul mic al pasării. Ea simți o durere insuportabilă și se trezi alături de prietenii săi, peștii. Aceștia i-au povestit că au așteptat-o mult timp și deja era a doua zi.

Coadă Lungă spuse cu voce tare „Patruzeci și trei în regina lunii!”, iar pasărea nimeri în alt loc. Se deșteptă parcă pe altă planetă, poate pe lună. În întâmpinare, veni o zână asemănătoare cu cea din cealaltă lume. Avea ochii migdalați, părul alb, ochii albaștri pătrunzători și purta o mantie albă cu mii de țurțuri la poale. Aceasta îi dădu o bucată de sticlă și puse mâna pe căpșorul ei plâpând. Cioc Galben simți aceeași durere și se întoarse iar printre pești.

Deja două porunci erau îndeplinite mai rămâneau tot atâtea, dar ea simțea o durere aspră în tot corpul. Se pregăti pentru a treia poruncă și când peștele rosti: „Patruzeci și trei în lumina

soarelui!” ea se trezi în alt loc. Simțea o fierbințeală insuportabilă, dar rezistă. De ea se apropie o fată incredibil de frumoasă, cu părul galben ca razele soarelui, ochii roșii ca para focului, cu rochia precum cel mai frumos apus, pielea albă și pantofi făcuți din pene aurii. Se apropie de Cioc Galben, îi dădu două spice de grâu și puse mâna pe capul ei. Cu o durere de neînțeles pasărea s-a întors la Coadă Lungă. Peștele vorbi:

– Azi e ultima zi, sper că mai ai puteri!

Fără niciun răspuns Cioc Galben se ridică și aștepta rostirea cuvintelor. Se trezi în ocean, nici nu mai era sigură că plecase undeva, dar iată că în fața ei apăru o altă minune. Avea coadă de sirena, părul liliachiu ușor ondulat. Venea spre ea cu mișcările unui artist acrobat. Se apropie de Cioc Galben și îi puse deasupra capului o stea de mare roșie. Aceeași durere o cuprinse pe Cioc Galben și pasărea se întoarse lângă prietenii ei.

Puseră repede lucrurile în potir care a apăruse de nicăieri. Cioc Galben care zăcea la pământ fără nicio răsufare. Aruncară potirul în sus și iată că se treziră toți într-o pădure deasă. Erau Coadă Lungă, fiica lui și toți ceilalți, în afară de Cioc Galben care era acum în camera de unde pornise toată istoria.

În fața păsării stătea domnița care, după spusele prietenilor din trecut, era domnița cu cap de vultur. Ea o mângâie pe Cioc Galben și îi spuse la ureche:

– Pentru faptul că te-ai sacrificat pentru puii tăi dragi îți dăruiesc viața pe care o meriți! Zboară, pleacă și nu te mai întoarce.

Nemaiuitându-se în urmă, pasărea zbură și ajunse în cuibul ei unde puii o așteptau. De EA depindea viața lor. Puii își priveau

mama, așteptând să îi hrănească. Nici nu bănuiau că s-ar fi putut întâmpla să nu o mai vadă niciodată.

*

După părerea mea, mama este sufletul nostru, orice am face. Dragostea și grija ei ne fac mai buni, mai iubitori, mai înțelegători.

Mama rămâne cea mai importantă și cea mai frumoasă minune din toate minunile lumii. Glasul, ochii și instinctul de mamă ne fascinează mai mult decât orice minune pe care o putem întâlni în viața noastră.

„Ah, ce minune am lângă mine!” ar trebui să spună fiecare copil care are o mamă – cel mai frumos OM, dintotdeauna.

MARIA FILOFTEIA CHIRILĂ , 10 ANI

Minunile din jurul nostru

A venit primăvara. Soarele a topit zăpada, întreaga natură reînvie după zilele geroase de iarnă, iar primele fire de iarbă ies din pământ. Vestitorii primăverii poposesc din nou la noi în țară, pentru a ne bucura și înfrumuseța viața. Milioanele de păsări vin din țările calde.

Pasărea-mamă își făcuse cuibul, ca o adevărată artistă, așa de bine căptușit de parcă era un potir.

În cuib, pasărea a clocit cinci ouă ca azurul. După un timp, Dumnezeu a binecuvântat-o pe mămică cu cinci puișori, firavi și argintii, precum solzii. Puii erau foarte ascultători, în fiecare

dimineață și după-amiază așteptau cu nerăbdare până ce mama venea cu spice aurii, cu viermișori, cu găzulițe prăfuite sau cu alte insecte. Încet-încet mama le-a împărtășit puișorilor cursuri de zbor pentru a se pregăti de plecare.

Zilele deveneau mai scurte, diminețile mai răcoroase, soarele nu mai încălzea la fel de mult, ceea ce vestea venirea anotimpului toamna. Puișorii au crescut, au o mulțime de prieteni și împreună vor pleca în zbor spre țările cu soare.

NICOLETA - GABRIELA DARIE , 11 ANI

Minunile din jurul nostru

Natura este sublimă. Închid ochii și îmi imagineze lumea ca pe un imens potir creat de Dumnezeu, din care se revarsă binecuvântările sale: un cer ca de azur, zâmbetul unui copil, apus și răsărit de soare, munți și oceane, tril de pasăre, miros de rășină, vântul ce-mi flutură pletele, apa în toate stările de agregare, dintre care cea mai jucăușă formă a apei mi se pare fulgul de nea.

Imaginile mi se învârt în minte ca într-un carusel trecând de la fulgul de nea la reprezentarea verii într-un lan de grâu, cu spice trosnind de frumusețe în praf de soare și bătaie de vânt.

Și omul, făptură binecuvântată cu darul de a se bucura de frumos, de a făuri povești, lumi mirifice cu zmei, balauri și Ilene

Cosânzene, ca un mic artist ce vrea să reproducă crâmpie ale miracolului vieții create de Dumnezeu.

Animale, păsări, plante, totul parcă dansează într-o horă a frumosului!

Și cum și eu sunt un pui de om căruia îi plac poveștile, voi încerca să meșteresc o poveste, să v-o împărtășesc apoi ca pe ceva de mare preț, o bucățică din imaginația mea.

Urmați-mă, ascultați, povestea începe!

A fost demult, tare demult, o fată cu părul brunet și ochi albaștri, erau atât de albaștri, încât semănau cu cerul de amiază. Această fată, Irina, iubea din inimă păsările. Acestea erau o parte din ea. Le studia cumpărându-și milioane de cărți și broșuri, învățând

astfel tot ce ține de partea științifică. Era interesată de viața păsărilor din toate punctele de vedere: ce mănâncă, cum se comportă, ce fac când sunt atacate, cum își construiesc cuibul, sunt specii sedentare sau migratoare? Cu aceste întrebări se confrunta Irina, vrând să le găsească răspunsul în cărți.

Într-una din zile, mama Irinei i-a propus să participe la un concurs de fotografie cu tema: „Natura”,

– Irina, vino aici!

– Da, mamă, ce s-a întâmplat?

– Se desfășoară un concurs de fotografie, ce-ar fi dacă ai participa?

– De ce?

– M-am gândit cât de mult ți-ar plăcea, știu cât de mult îți plac păsările. Ce zici?

– Bine, accept!

A doua zi, fata a pornit la pas prin pădure pentru a descoperi noi vietăți, peisaje, ce pot stârni emoții sau orice altceva ce va merita declanșarea aparatului foto și va immortaliza fotografia perfectă, fotografie ce „îngheață” o emoție pentru a stârni alte și alte emoții în ochiul celui ce o privește.

Boa, bru, cirip, zvârl, leuf... un sunet puternic o făcu să tresară. Irina se ascunse după un copac și privi un alt copil, o fetiță cu părul roșu vâlvoi și frumos, ce se dădea jos din copac, bucuroasă că destrămase cuibul unei forfecuțe.

Irina se îndreptă spre ea:

– Ce faci?

– Ce te interesează!

– De ce distrugi cuibul? Te-ai gândit că acolo trăiesc păsări?

– De ce m-aș gândi?

– Ție ți-ar plăcea ca cineva să-ți distrugă casa?

– Hm! Păi... nu prea.

– Vezi?!

– Nu ai vrea să-i reconstruim cuibul forfecuței?

– Ba da.

Cele două fete reconstruieră cuibul forfecuței, apoi îl pozară și Maria o ajută să facă fotografiile și să le descarce. Maria înțelese de la Irina că nu trebuie să distrugem, ci să construim.

Rezultatele s-au afișat. Irina a câștigat. Era extrem de bucuroasă.

Și am încălecat pe un solz de pește ce v-a purtat prin această poveste.

MIRUNA-RUXANDRA DUȘA 10 ANI

Minunile din jurul nostru

Într-o zi frumoasă de primăvară, Tudor s-a uitat pe geam. A văzut case, flori, copaci, dar a mai văzut și ceva minunat. La colțul geamului, două rândunele au început să-și construiască un cuib. Era fascinat de faptul că ele, doar cu pământ, paie și salivă, își pot construi o căsuță.

A scris în jurnal că astăzi a văzut ceva inedit. Două rândunele își construiau cuib la geamul casei lor. După un timp, a mai scris că și-au terminat cuibul. Era aproape în formă de minge și avea o crăpătură care servea drept ușă. Apoi a mai văzut că cele două rândunele stau în cuib. Rândunica clocea ouăle, iar rândunelul îi aducea mâncare. A mai observat că rândunelele se hrănesc cu insecte. După o perioadă, au ieșit puii. Fiind patru ouă, au ieșit tot atâția puiuți. Rândunica le aducea de mâncare

puiilor pe rând. Întâi, hrănea unul, apoi pe altul, până îi hrănea pe toți. Așa, puii au crescut mari, puternici și au învățat să zboare.

Apoi a fost fascinat de faptul că toți copacii, dintr-o sămânță cresc înalți și falnici. Le cresc frunze, fructe și flori. Tudor a mai scris în jurnal că, prima dată, se plantează o sămânță, după câteva săptămâni, crește o plantă mică, verde, de câțiva centimetri. După o perioadă de timp, se face mai înaltă. Dacă acest copac este plantat de mai mult timp, se face și mai înalt. Apoi, din muguri cresc flori, iar apoi se fac fructele.

Mai târziu a scris că, tot așa, câteva semințe împrăștiate de vânt au adus iarbă, care este hrana multor animale erbivore. Fără aceasta, animalele ar muri de foame.

Dacă Dumnezeu nu ar fi îngăduit aceasta, milioane de animale ar fi pe cale de dispariție. Toate vietățile au un rol în lanțurile trofice. De exemplu, barza mănâncă pești mari, peștii mari

mănâncă pești mici, iar peștii mici mănâncă alge. Dacă algele ar dispărea, peștii mici, cei mari și berzele ar muri.

Aceste lucruri, Tudor le-a perceput ca pe o binecuvântare, ca un solz de Rai, deoarece fără harul Lui Dumnezeu, ele nu ar fi posibile.

Și credința în Dumnezeu este ca o sămânță. Ne încolțește în suflet, ca un fir de grâu, apoi grâul tot crește și crește, se face ca un lan de grâu și lanul poate fi oricât de mare. Deci și iubirea pentru Dumnezeu poate fi la fel. Fără ajutorul Lui Dumnezeu, cerul n-ar mai putea fi de azur, nici păsările n-ar mai putea să zboare.

Nu știu dacă ați observat, dar mie, natura mi se pare un artist. Este minunat cum pictează toamna frunzele în ruginiu sau de cum dă culoare oricărei insecte. Buburuza a vopsit-o cu roșu și negru, iar albina cu galben și negru. Îmi place atunci când natura pictează un curcubeu pe cer sau cum creează culoarea exactă a norilor ploioși. Iubesc culoarea verzuie a brazilor semeți și a pădurilor impunătoare. Dacă nu natura a creat asta - cu ajutorul Lui Dumnezeu - atunci cine?

Iubirea Lui Dumnezeu pentru noi este infinită.

De aceea ne-a dat atâtea minuni în jurul nostru, cum ar fi natura, vietățile, dar una foarte specială este că ne-a dat să ne împărtășim din potirul cel sfânt.

Dumnezeu ne-a mai dat și ascultarea poruncilor bisericesti. Dacă El ne-a dat toate aceste minuni din jurul nostru, noi trebuie să-L ascultăm și să-L cinstim cum se cuvine.

Să știți că și praful de stele care ne luminează visele este tot

o minune. Dacă ne gândim, tot ceea ce ne înconjoară pe planeta aceasta este o minune. Totul este din dragostea lui Dumnezeu pentru oameni. Fiecare firicel de iarbă este o minune, fiecare frunză care crește în copac, fiecare firimitură de pâine. Totul este o minune!

Dacă Dumnezeu nu ne-ar fi iubit, nu ne-ar fi dat atâtea lucruri minunate de care să ne bucurăm. El ne-a dat și ape, și munți, și Soarele luminos și cald. Asta ne-a demonstrat că Dumnezeu ne iubește atât de mult și ne ajută în fiecare clipă a vieții noastre.

Trebuie să-I mulțumim Dumnezeului nostru pentru mi-reasma florilor, iubirea oamenilor, răbdarea și bunătatea care ne sălășluiesc în suflete. Trebuie să-I mulțumim pentru toate roadele pământului și pentru fiecare clipă din viața noastră. Dacă Dumnezeu nu ar fi avut dragoste de oameni, El nu L-ar fi trimis pe Fiul Său în lume, să spele păcatele lumii și să ne mântuiască.

Trebuie să înțelegem că Dumnezeu ne-a iubit, ne iubește și ne va iubi mereu. Noi trebuie doar să-I mulțumim în rugăciuni pentru tot ceea ce ne dăruiește.

SARA MARIA IOSIF, 10 ANI

Minunile din jurul nostru

A fost odată ca niciodată...!

Așa încep toate poveștile frumoase. Și așa își are începutul și minunea descoperită de mine pe care vreau să v-o împărtășesc și vouă!

Deci, ascultați-mă, nu o să vă pară rău! O știre, auzită, întâmplător, m-a fascinat! „1 Aprilie” declarată „Ziua Mondială a Păsărilor”, zic eu, o binecuvântare.

„Aproape 12% din cele peste 10.000 de specii de păsări, din lume, sunt în pericol să dispară în următorul secol, iar supraviețuirea lor depinde de sprijinul pe care milioane de oameni, ai planetei, trebuie să-l acorde măsurilor de conservare și protejare a lor.”

Pe mine mă fascinează viața păsărilor migratoare, momentul sosirii și al plecării lor de pe plaiurile noastre.

Îmi place să alerg, prin „praf și spice” să le întâmpin la venire, să mă întristez când, pe cerul azuriu, ne spun adio!

Berzele sunt păsările mele preferate! Aș sta zile întregi să le observ.

Încă de pe vremea romanilor, barza era socotită pasăre sfântă pentru că, se credea că barza ferea casa de duhurile rele.

Multe credințe populare se leagă de această pasăre: aduce primăvara, aduce noroc casei unde își face cuibul și o ferește de foc și fulger, poate prevesti belșugul, norocul, starea sănătății etc.

Cât de mărețe sunt! Faptul că nu pot scoate triluri m-a făcut să le îndrăgesc și mai mult.

Eu port un nume sfânt, Maria! El mi-a fost hărăzit de părinți, ca o mulțumire închinată Maicii Domnului.

Poate de aici a pornit și dragostea față de berze. M-a fascinat legătura dintre berze și Maica Domnului.

Ați remarcat, vreodată, când sosesc ele primăvara? De asemenea, ați observat care este momentul când ele pun „lacăt pe ușa cuibului” și își iau la revedere de la noi?

Știați că ele sosesc și pleacă din țara noastră la două mari evenimente legate de sărbătorile închinat Maicii Domnului?

Vin aproape ca un ceasornic în jurul datei de 25 martie, de Buna-Vestire. Primii vin masculii, care încep să refacă cuibul și să își aștepte perechea.

Atenție!, doar puii ne părăsesc începând cu 15 august, ziua Adormirii Maicii Domnului.

Mă minunez de această legătură! Oare cum știu ele drumul spre țările calde, doar este primul lor zbor? Nu am găsit până azi niciun răspuns!

Părinții-berze pleacă pe 8 septembrie, de Sfânta Marie Mică.

Existența lor, întreagă, se leagă de Sfânta Marie.

Berzele sunt păsări credincioase, foarte rar se întâmplă să se își refacă cuplul dacă unul dintre ei decedează.

Din ce în ce mai multe cuiburi de berze, în lume și la noi în țară, sunt monitorizate prin camere web live. Astfel, cei interesați vor putea vedea modul în care comunică și conviețuiesc berzele, cum își cresc puii și cum îi învață să zboare, cum le cară peștișorii cu solzi aurii.

Se speră, astfel, ca aceste proiecte să aibă un adevărat succes mai ales la copii, iar aceștia se vor implica în număr mai mare în protecția berzelor și a păsărilor, în general.

Potrivit ornitologilor, berzele se întorc de regulă la același cuib, iar primul care vine din țările calde este capul familiei, tatăl.

Puii sunt inelați pentru că e bine să știm ce se va întâmpla cu ei de-a lungul vieții lor și așa vom putea desluși cât mai multe despre misterele berzelor, adevărate artiste!

Așa s-a putut afla că berzele noastre ierneză, de regulă, în

Sudul Africii, la circa 11.000 de kilometri depărtare de cuiburile lor.

Puii nu se întorc în următorul an, ci ei stau în jur de trei ani pe malul Nilului, pe lângă Lacul Tanganyika sau Rudolf, deci în niște locuri mlăștinoase, iar când ajung la maturitate vor reveni în țară pentru a se reproduce.

Deci, puii care azi ne părăsesc îi vom mai vedea abia peste vreo trei ani, cel mai probabil tot în localitatea unde au venit pe lume.unde au crescut.

O altă întrebare care mă frământă. Nu știu dacă ați observat că berzele, după ce și-au pregătit puii de plecare, deși cuiburile lor rămân goale, nu se mai întorc să doarmă în ele. Vor înnopta pe stâlpii din apropierea cuibului, până de Sfânta Marie Mică, 8 septembrie. Oare de ce?

Atât puii, cât și părinții lor nu părăsesc locul unde au cuibărit și nu pleacă de unii singuri către țările calde. Au locuri fixe, de întâlnire, pe câmpii, pe lângă mlaștini, să se poată hrăni.

Se strâng în cârduri de circa 100 de păsări.

Doamne, cât este de impresionant momentul când se înalță de la pământ și cum pornesc „în galop” spre iernat!

De la depunerea primului ou până la destrămarea familiei, viața de familie a berzelor durează în jur de 16 săptămâni!

Mi se strânge inima, vara s-a dus!

Drum bun! Să vă întoarceți sănătoase!

Noi tot aici vom fi, vom avea grijă de cuiburile voastre, vom fi gazde bune!

VIAȚA BERZEI ESTE, CUMVA, UN MIRACOL?

XENIA OCHIȘOR, 12 ANI

Păsările

Cele două păsări treceau în zbor pe deasupra pădurii, examinând fiecare copac. Când în sfârșit aleseră unul, începură treaba.

Cei doi adunară milioane de crenguțe și, într-un sfârșit, iată-l. Cuibul lor. Mai apoi, apărură ouăle, iar din ouă, puii. Mămica lor îi hrănea din ciocul ei ca dintr-un potir. Iar ea pleca fericită, din nou în căutare de mâncare, ascultând ciripitul puilor.

Într-o zi, un pictor se plimba prin pădure, în căutare de inspirație. Se opri în timp ce trecea pe lângă copacul lor. Liniștit, își deschise șevaletul și începu să schițeze cuibul.

Mama se uită mirată la el, dar nu dădu semne de neliniște. Voia să împărtășească bucuria binecuvântării lor și cu el.

Spre seară, acesta terminase lucrarea.

Începu să-și strângă lucrurile, când un pui se apropie prea tare de margine și căzu în praful de la poalele copacului. Artistul luă atent mica pasăre în palme și-o puse la loc în cuib. Se întoarse cu spatele, când simți o apăsare delicată pe umăr. Era femela, ținând în cioc câteva spice de grâu. Omul le luă și privi cum pasărea zboară, lăsând în urmă o pană mică.

Artistul își aținti ochii de azur asupra cuibului pentru o ultimă dată și plecă, lăsându-i singuri pe mamă și pe puii ei.

LARISA GABRIELA POPESCU, 12 ANI

Minunile din jurul nostru Păsările lui Dumnezeu

Cândva, demult, exista un loc unde milioane de animale, păsări, pești și creaturi misterioase se adunau pentru a primi sfaturi de viață și binecuvântare de la Tatăl Ceresc, care era și Creatorul lor. Existau acolo două păsări care munceau din greu să-și facă un cuib pentru viitorii lor pui. Pentru ca să-și facă cuibul, ele adunau spice, frunze și bețe.

Într-o zi, a căzut din cerul azuriu un potir. Potirul acela avea să le ajute la nevoie.

Puii au venit pe lume și au adus mare bucurie în habitatul lor. În timp ce creșteau, pe cât de bună era abilitatea lor de a zbură, pe atât era și cea de a cânta. Și, încetul cu încetul, deveneau artiști adevărați.

Dar când a venit toamna, trebuia să plece cu trupa lor de păsări în țările calde. Au pornit la drum. Zburau cât zburau și, la

un moment dat, s-au oprit ca să facă o pauză de apă. Când și-au adunat forțele și erau gata pentru a pleca, un tigru a sosit din senin și a luat toate păsările care erau acolo, în afară de un pui al celor două păsări.

Și puiul ce să facă? Ei erau speriați, dar unul dintre ei a spus că se duce după ei pentru a-i salva. Dar cum? El nu era decât o pasăre mică împotriva unui tigru fără milă și puternic. i.

El nu a acceptat că puteau să moară toți cei pe care îi iubeau. Și nu a ascultat ce spuneau ceilalți, el s-a dus curajos spre urmele tigrlui. Pe drum, a întâlnit un pește cu solzii aurii care era pe drum. Dar peștii nu pot să rămână mult timp pe uscat. Atunci, pasărea l-a ajutat pe pește cum a putut, pentru ca să se ducă din nou în apă. Și pentru că l-a ajutat pe pește, a primit de la el o sticlă de vin. Pasărea a acceptat cadoul și-a continuat drumul.

După ce a mai mers, a văzut o girafă pe care o durea foarte mult piciorul. Și, văzând asta, nu a ezitat nicio secundă să o ajute. I-a dezinfectat rana și i-a făcut un bandaj cu mușețel. Pentru că a

ajutat-o, girafa i-a dat drept răsplată o bucată de pâine. I-a mulțumit girafei și a mers mai departe.

După o bună bucată de drum, puiul a ajuns în peștera unde locuia tigrul. Acolo erau multe cuști în care tigrul pusese toate păsările furate. S-a apropiat puțin câte puțin în speranța ca tigrul să nu-l descopere. Dar nu s-a întâmplat așa, deoarece, cum era foarte mult praf, a strănutat și l-a descoperit.

Tigrul voia să-l pună și pe el într-o cușcă, dar înainte să se întâmple aceasta, el a deschis toate cuștile și au zburat toate păsările spre locul de popas. Doar o pasăre a rămas, pentru că era rănită la aripă și cu ocazia asta i-a închis din nou cușca. După aceea, s-a dus după restul păsărilor care fugiseră mai înainte. Dar căutându-le, s-a rătăcit în pădure.

Cum tigrul era ocupat, puiul fără frică s-a întors să-i deschidă din nou cușca. I-a deschis, dar nu putea să zboare din cauza rănii. Atunci, a avut o revelație. Vă mai aduceți aminte de potirul căzut din cer? Și de vinul cu pâinea date de pește și girafă? Toate acestea se legau. Atunci el a luat potirul pe care îl lua tot timpul cu el, pâinea și vinul și le-a binecuvântat cu puterea lui Dumnezeu. Și după aceea, l-a rugat lui să transforme pâinea și vinul în trupul și sângele lui Hristos.

După ce a terminat toate acestea, pe pasărea rănită a împărtășit-o cu sângele și trupul lui Hristos.

Apoi au fugit de acolo și au plecat cu ceilalți spre țările calde. Dar de aici încolo nu mai avură peripeții ca acestea (sau așa cred).

ANA STANCIU, 12 ANI

Minunile din jurul nostru

Oare ce se întâmplă? Unde sunt? Nu se vede nimic pe aici, dar simt că sunt în siguranță. Totul este întunecat, însă simt o căldură pe care încă nu știu cine mi-o dăruiește.

Trec zilele și încep să prind putere: pot să îmi mișc picioarele, aripioarele și într-un final, capul. Ce minunat! Îmi place atât de mult să mă mișc! Zici că sunt un artist al dansului! Stai, stai ce se întâmplă? Căsuța mea ca o sferă întunecoasă se sparge! Uaaaaau!

Vai, ce lumină este aici! Dar, ușor, ușor, reușesc să îmi deschid ochii și văd prima minune din viața mea: pe mama. Mami,

îți mulțumesc că mi-ai dat viață! Este așa de frumoasă! Deci ea este cea care mă încălzea în ou. Este o binecuvântare că o am! Ea ne împărtășește mie și fraților mei minunile din jurul nostru. Ne arată albinuțele care zboară din floare în floare, culegând nectarul și polenul din potirul florilor. Și ce frumoase sunt florile cu milioane de culori vii! Văd un copilaș care suflă într-o floare din care zboară niște steluțe. Mama zice că este praf de pădărie. În depărtare se află un lan cu spice de grâu, care arată ca niște firicele de aur.

Apoi, ea ne explică faptul că și în apă există viețuitoare, de exemplu, în lacul azuriu de lângă copacul nostru se află un peștișor drăguț, cu solzi albaștri, strălucitori. Când voi fi mare,

sper că va fi prietenul meu! Ce minunat este să avem prieteni!
Poate mă va învăța și pe mine să înot!

Mama ne-a zis că vine seara și că trebuie să ne ducem la culcare. Eu aș vrea să îi dau ascultare, dar măcar câteva minute vreau să văd minunile nopții. Văd luna luminoasă care se reflectă în lacul peștișorului. Apoi, mă uit în sus și văd și stelele care arată ca niște albinuțe ale cerului. Îmi doresc să învăț să zbor printre ele, când voi crește. Ooofff... acum sunt obosit! Nu mai pot privi cerul, dar mâine sigur voi descoperi lucruri noi!

Ce bine am dormit! Mama și tata ne-au hrănit și apoi ne-au arătat cum zboară ei. Sunt așa de grațioși! Sper că voi fi și eu la fel ca ei. Apoi, au încercat să ne învețe pe fiecare să zburăm. Eu sunt un pic mai neîndemânatic decât frățiorii mei. Este greu să zbori, dar, într-un final, am reușit! Ce senzație! Pot să admir minunile lumii din zbor! Văd florile, insectele, lacurile cu peștișori, copiii veseli, casele!

Trec zilele... îmi dau seama că cea mai mare minune din viața mea este iubirea! Este un miracol faptul că avem o familie și prieteni care ne iubesc! La fel de minunat este ca și noi putem iubi! Mamă, tată, frățiori și prieteni, vă iubesc!

TEODORA GABRIELA STOIAN, 12 ANI

Minunile din jurul nostru

Cred că toți iubim zilele însorite de primăvară... Mie mi-se pare că ne oferă bucurie, energie pozitivă și știu garantat că atunci când suntem pozitivi lucrurile merg mult mai bine. Așa a fost și atunci când pasărea Lili s-a întors din Țările Calde. Cerul era ca azurul, soarele-i zâmbea naturii și zăpada grea începuse să dispară cu pași repezi din calea bunului soare, dându-le voie firavilor ghiociei să își scoată căpșorul de sub pământul rece.

Lili plecase de acolo cu gândul de a-și construi o căsuță la noi în țară și să se stabilească aici. Se săturase să se mute de colo-colo. Voia să stea liniștită, să nu ducă grijă de nimic. Ea credea în Dumnezeu și nu era zi în care să nu se roage. Mergea la

biserică în fiecare duminică. Bine, nimeni nu o observa, deoarece era o simplă pasăre... Sau cel puțin asta credem noi, oamenii. Uneori avem obiceiul de a judeca superficial...

Pasărea a ajuns bine la noi, cu toate că pe timpul zborului a avut câteva turbulențe... Ziua însorită și energia pozitivă chiar au ajutat-o! A știut că a ajuns în România atunci când a văzut comorile ei: Munții Carpați, Delta Dunării, Transfăgărășanul și multe alte locuri superbe. Ea a ales să se stabilească în Munții Vrancei, la Vintileasca. Aici a atras-o aerul curat, râurile cu apă rece și mai ales Mănăstirea Muntioru, un colțișor rupt din Rai. Aceasta a construit cuibul într-un copac din pădurea în care se afla mănăstirea, chiar lângă ciuciurul. L-a făcut rezistent... Prin el nu trecea nici ploaia, nici vântul. A durat doar trei zile să îl

construiască. Știu, foaaarte puțin! Dar Lili era tare hărnicuță, deci pentru ea a fost floare-la-ureche.

Acum avea o căsuță în care se simțea în siguranță... Dar ceva nu era cum trebuie. Noul ei cămin era pustiu și trist... A stat și s-a gândit cum să-i dea o pată de culoare. Și-a amintit vorbele mamei sale: „Copiii întotdeauna sunt o binecuvântare de la Dumnezeu. Ei te vor face să te simți împlinit”.

A doua zi, s-a așezat pe șase ouă și a început să le clocească. După ceva timp, puii au eclozat. În sfârșit Lili se simțea fericită! Era o mamă bună, iar puii ei o iubeau foarte mult. Viața ei prinsese culoare, acea culoare veselă pe care și-o dorea de atâta timp. Avea însă și responsabilitatea de a le purta puilor de grijă. În fiecare dimineață se ducea să aducă mâncare și apă. Le oferea o educație bună, dându-le povețe de viață.

Într-o dimineață, nu a mai găsit de-ale gurii în pădure, așa că s-a dus mai departe în speranța că va găsi câte ceva de mâncare. A zburat ea ce-a zburat, până când a zărit un câmp cu spice de grâu și porumb. Acolo a auzit un geamăt... S-a apropiat, văzând o barză care se rănise la picior. Cum Lili avea suflet bun, nu o putea lăsa să se chinuie. S-a dus și a adus o frunză de porumb, bandajând-o cu mare grijă. Barza, pe care o chema Dimi, a fost recunoscătoare! I-a mulțumit păsării și a întrebat-o unde locuiește. După ce a aflat că stă în pădure, chiar lângă ciuciur, Dimi a susținut că trece aproape zilnic prin pădurea aceea și că o va vizita cât de curând. Bucuroasă că a putut face o faptă bună, Lili a cules niște grâu, apoi a plecat acasă la puii ei.

Cu timpul, nevoile puișorilor erau din ce în ce mai mari, ea

nu mai găsea hrană cât să le ajungă și uneori se culca flămândă, doar ca puii ei să aibă de toate. S-a gândit că nu o mai poate duce prea mult timp așa, deoarece în curând urma să vină iarna. Tocmai de aceea a decis să se ducă să-și adune provizii. Se ducea și aduna fructe, pe care mai apoi le usca. Aduna și firișoare de iarbă, mai dădea fuga și la câmp, unde găsea câte un bob de grâu rătăcit sau vreun grăunte rătăcit. În drumul ei găsea și vietăți necăjite care nu puteau aduna provizii. Biata pasăre le dădea din puținul ei zicând: „Să fiu eu sănătoasă, tot să adun de-acum încolo!”.

Odată, într-una din duminicile în care se ducea la biserică, a dat de un lac pe malul căruia se afla un peștișor cu câțiva solzi lipsă. Plângea de durere, zicând că îl ustură rău dacă intră în apă și că deja nu mai poate respira. Lili nu a stat deloc pe gânduri! S-a dus să-i ofere ajutorul de care avea nevoie. Peștișorul s-a făcut bine și i-a fost recunoscător păsării. Ea tare s-a mai bucurat că l-a putut ajuta! Când a ajuns acasă le-a împărtășit și copiilor ei bucuria că a salvat o ființă de la moarte. Puii i-au dat ascultare. Au zis că vor face și ei fapte bune când vor crește. Vor fi eroi, la fel ca mama lor.

Cum am mai și zis, această pasăre era taaaare credincioasă. De aceea, în duminicile în care nu mânca, aștepta și ea când ieșea părintele cu Sfintele Daruri pentru a împărtăși oamenii, ducându-se să-i dea măcar o picătură din Sângele Domnului Iisus Hristos ce se afla în potirul aurit. Uneori primea, alteori nu...

Zilele treceau... Lili însă profita de vremea bună și se mai ducea în căutarea hranei, cu toate că își umpluse cămara. Din păcate, într-o zi a decis să se ducă după hrană în adâncul pădurii,

unde nu mai fusese niciodată. Acolo, un vânător stătea la pândă. Cum a zărit-o, a îndreptat pușca spre ea și a tras. Pasărea nu a mai avut timp să se ferească... Glonțul a luat-o la goană lăsând un praf negru în urmă și a străpuns trupușorul ei firav.

Acasă, puii o așteptau nerăbdători. Dar nu era nici urmă de mama lor... Au încercat să se descurce singuri, din ceea ce aveau. După două zile grele în care bieții puișori au stat singurei, a venit în vizita Dimi, vechea lor prietenă, care voia să-i anunțe că o să plece în Țările Calde. Puii au întrebat-o dacă știe ceva de mama lor, care a dispărut de câteva zile. Barza și-a amintit de ciocănitore, care îi zisese că vânătorul a împușcat o pasăre frumoasă foc, pe care a împăiat-o. Berzei i-s-a rostogolit o lacrimă pe obraz. Nu le-a zis că mama lor fusese omorâtă. Dar i-a luat sub aripa ei și i-a crescut. Bineînțeles că nu o putea înlocui pe Lili, însă se străduia să facă ce era mai bun.

I-a învățat să zboare, i-a trimis la școală, le-a fost doctor când erau bolnăviori, profesor când nu știau să-și rezolve temele și, nu în ultimul rând, le-a fost alături la bine și la greu.

Micuții au crescut și și-au luat zborul. Fiecare s-a așezat la casa lui. Toți puișorii au devenit artiști renumiți în istoria muzicii, întemeindu-și o trupă. Cântau în fiecare dimineață și bucurau sufletele a milioane de trecători. Din puținul lor dăruiau și altora, cum făcea și Lili.

Morala acestei povești este să fim buni, să ajutăm, să facem bine de câte ori avem ocazia și să ne bucurăm de minunile din jurul nostru. Tot binele pe care îl facem se va întoarce înzecit asupra noastră!

Câștigători secțiunea 13—14 ani

CORINA BANU, 14 ANI

Minunile din jurul nostru

Era primăvara anului 2008, atunci când Diana a avut parte de experiența vieții ei. Dar, înainte de a începe, vreau să vă zic câteva lucruri despre ea.

Diana avea 16 ani și era îndrăgostită de cărți. Citea orice gen, de orice autor. Citea dimineața, când abia vedea literele din cauza somnului; citea chiar și noaptea, sub o pătură și cu lanterna într-o mână. Mii sau poate milioane de povești i se perindaseră în sertarele minții.

Singura problemă era că fata nu făcea aproape niciodată plimbări în aer liber, considerând că nimic nu e mai interesant decât acțiunea unei cărți bine scrise.

Însă totul s-a schimbat atunci când mama Dianei a primit un telefon de la profesorul de geografie al fiicei sale, care i-a spus

că se va face o excursie într-o pădure din apropierea Sucevei și că Diana e binevenită.

Fata nu a primit vestea cu același entuziasm cu care i-a împărtășit-o mama sa, însă a trebuit să asculte îndemnul care, până seara au devenit ordine...

În dimineața următoare, Diana, clasa ei, cu profesorul de geografie în față au plecat spre pădurea pe care aveau să o exploreze. Peste puțin timp, au ajuns la intrarea unei păduri imense, mărginite de niște brazi falnici, cărora le vedeai cu greu vârful.

– Mergeți în șir indian și încercați să stați cât mai aproape unii de alții. Nu vrem să pierdem pe nimeni! le spuse profesorul cu o oarecare seriozitate.

În prima jumătate de oră, Diana a ascultat sfatul profesorului, însă a auzit ceva care a făcut-o să uite cu totul de drumul pe care îl parcurgeau. Era un sunet atât de melodios, încât parcă

o chema spre ea. A luat-o spre dreapta, apropiindu-se cu pași mici și cumpătați de locul cu pricina. Abia când a ajuns și-a dat seama ce este: o pasăre. Dar nu orice fel de pasăre. Era cea mai frumoasă pe care o văzuse Diana până atunci. Avea niște ochi incredibil de ageri și un cioc lung și puțin curbat.

Diana ar fi zis că este un vultur dacă nu ar fi fost atât de mică și de delicată. Pe piept avea niște cercuri mărunte, maronii închis, ca niște solzi, care contrastau cu nuanța de spice de grâu a penelor ei. „Dumnezeu a fost un artist excepțional atunci când a creat-o! În nici o carte pe care am citit-o nu am mai întâlnit așa ceva”, își zise Diana.

Abia după câteva minute, în care a fost vrăjită de frumusețea păsării, și-a dat seama că și-a părăsit accidental grupul. După alte câteva minute de strigat, mintea ei hiperactivă a luat-o la goană: „Dacă nu voi mai găsi drumul bun și va trebui să trăiesc în pădure? Dacă voi fi făcută praf și pulbere de fiarele pădurii?”.

Șirul gândurilor întunecate a fost oprit chiar de pasărea care a atras-o spre ea. Aceasta s-a ridicat brusc de pe creanga pe care stătea și și-a luat zborul.

– Și tu mă părăsești?, îi zise Diana cu disperare în glas.

Însă pasărea s-a oprit și și-a întors capul spre ea. „Ai încredere”, părea să-i spună. Pasărea a continuat zborul, iar Diana a urmat-o. După ceva timp, care călătoarei noastre i s-a părut o veșnicie, s-au auzit niște glasuri. Oare să fie posibil? Nu... nu are cum... Doar pasărea asta nu e atât de inteligentă încât să găsească drumul spre colegii mei. Dar... BA DA! M-A AJUTAT SĂ MĂ ÎNTORC. A luat-o la fugă spre grupul ei, care o striga speriat.

Când s-a întors ca să-i mulțumească păsării, aceasta dispăruse.

Peste câteva zile de la excursie, fata s-a dus din nou cu ceva de mâncare la locul unde și-a găsit salvatoarea. Dar acum nu era singură. Aceasta stătea pe un cuib cu o formă specială, de pocal, iar în acel cuib se aflau, spre entuziasmul copilăresc al Dianei, patru ouă azurii. „Va avea niște pui! Sigur vor fi la fel de frumoși ca ea”, își zise în mintea ei. Dintr-o dată a auzit un zgomot de parcă ceva ar fi crăpat. Apoi, acest sunet s-a multiplicat. Se pare că în acel moment puii eclozau.

– Sunteți o binecuvântare!, concluzionă Diana cu un zâmbet până la urechi.

După tot ce i s-a întâmplat, fata a învățat să aprecieze mult mai mult lucrurile din jurul său. Pe lângă citit, a devenit pasionată și de fotografie, pozând tot ce-i ieșea în cale. După părerea ei, toate frumusețile naturii erau minuni.

Acum, după zece ani, la reuniunea cu clasa ei, un fost coleg a întrebat-o:

– Cum ai reușit să ne găsești atunci când te-ai pierdut în pădure?

– Păi... trebuie să vă spun adevărul. A fost una dintre minunile din jurul nostru!

ALEXANDRA -ANDREEA BRAG , 13 ANI

Minunile din jurul nostru

S-a întâmplat într-o dimineață de vară, când razele soarelui au pătruns pe fereastră și mi-au mângâiat chipul.

Ca în fiecare dimineață, bunicul pleacă să adune fructe de pădure. Am ieșit pe ușa din lemn a cabanei bătrâne. O sulică de lumină parcă străpunge în două lanul cu spice de grâu în care se odihnesc florile roșii de mac, privind încântate la azurul cerului. Din îndepărtare, sunetul apei parcă îi cântă pădurii. Am pornit, ascultând cântecul, pe potecă, urmând pașii bunicului.

Mergând pe cărare, am dat de un izvor ce curgea din inima muntelui. Mi-am scăldat fața cu apa limpede și rece, ce curgea șiroind printre stânci.

Atenția mi-a fost furată brusc de un brad bătrân, pe care natura l-a pictat în verde proaspăt. M-am apropiat văzând pe crengile sale puternice un minunat potir din lut, zugrăvit cu fire de iarbă și milioane de particule de praf, pe care numai un adevărat artist al naturii îl putea crea cu atâta atenție și îndemânare.

Curiozitatea m-a îndemnat să mă aproprie și mai mult. Surpriza nu s-a lăsat așteptată. Din cuib ieșeau mici ciocuri care își cereau cu nerăbdare hrana.

Micile comori descoperite erau mai mult golașe, ici colea câte un fir de puf, iar piciorușele aveau un aspect solzos. Lângă micii gălăgioși, am observat un ou ce urma să eclozeze.

Nu a durat mult și spectacolul din fața mea a fost completat de sosirea mamei puilor care, cu multă dragoste, a hrănit fiecare

cioculeț în parte. În ochii mamei se putea observa și duiosie...și îngrijorare.

Nu mă mai săturam să îi privesc. Totul se desfășura într-un tablou pe care cu greu l-aș putea descrie în cuvinte.

A trebuit, totuși, să îmi iau rămas bun, deoarece pe cărare se ivea bunicul ce ținea în mână coșul plin cu fructe de pădure.

Bucuroasă, am alergat spre el împărtășindu-i minunățiile pe care tocmai le văzusem.

Bunicul, uimit de încântarea mea, mi-a spus ce binecuvântare sufletească am avut trăind o asemenea experiență. Tot el mi-a spus: „Este important să observăm de fiecare dată minunile din jurul nostru. Aceasta este adevărata binecuvântare a omului pe care natura, în dărnicia ei, i-o oferă zi de zi”.

LARISA ENACHE, 13 ANI

Minunile din jurul nostru

Este dimineață, totul în jur parcă este presărat cu praf magic, milioane de păsări zboară pe cerul de un albastru azur, spicele de aur flutură în vântul lin, toți oamenii împărtășesc emoțiile prezente în viața lor.

Oamenii merg la biserică să asculte cântecele bisericesti ale preoților, merg să se împărtășească cu vinul din potirul sfânt și se spovedesc.

Totul dintr-o dată a căpătat culoare, peisajul parcă este scos dintr-un tablou realizat de artiști renumiți, fluturașii ies să se bucure de aerul cald al naturii.

Merg afară și aud niște sunete. Am fost convinsă încă de la început că este vorba de ciripiturile unor pui de pasăre. Mă uit peste tot și în copacul din fața mea observ un cuib de pasări. Curioasă să-i văd de aproape, mi-a venit ideea să mă urc în copac. Zis și

făcut! Ajungând în vârf, mă uit uimită la puii de pasăre. Erau foarte mici, însă glasul le era puternic. I-am privit un timp, apoi m-am dat jos din copac... Îmi continui drumul și dau peste o pisicuță mică. Lăbuțele ei erau albe și pufoase, iar urechiușele negre, cum îi era și culoarea blăniței. Fiind aproape de casă, m-am gândit să-i aduc ceva de mâncare. I-am adus lăptic și o felie de șuncă. După ce a terminat de mâncat, m-am jucat cu ea.

Îmi continui din nou drumul, însă de data aceasta nimic nu m-a întrerupt. Am ajuns la bunica, am privit toată gospodăria și apoi am stat cu ea la povestit.

Seara, după ce am ajuns acasă, mi-am dat seama de minunile din jurul nostru!

Marele premiu la secțiunea ABILITĂȚI PRACTICE

ANDREI POPOVICI, 11 ANI

Arakanga este o pasăre magnifică, cu penajul foarte colorat. Este o pasăre de talie mare, având coada ascuțită, de până la un metru lungime. Cu ciocul său puternic, ea poate decoji ușor fructele dure, dar mai ales nucile care sunt și preferatele ei. În perioada de reproducere, Arakanga poate mânca și larve sau insecte. Aceste păsări miraculoase trăiesc în pădurile tropicale din America de Sud.

EFREM GEORGE TÂMPLĂRESCU, 3 ANI

Câștigător

LARISA GABRIELA POPESCU, 12 ANI

Pasarea Miraculoasă

Pasărea mea Miraculoasă este incredibilă.

Ea este mică și de culoare verde. Are 5 pui care trebuie să se nască.

Puii unei păsări miraculoase trebuie să aibă ori culoarea verde – a pământului, a naturii și a vieții, ori culoarea albă a cerului, a vântului, a păcii. Sau culoarea roșie (a focului, a credinței și a curajului). Și culoarea albastră (a apei, a răbdării și a științei).

Dar toate aceste păsări miraculoase aveau să aibă un dar comun care era cel mai frumos dintre toate: iubirea.

Câștigător

ILINCA VIERU, 12 ANI

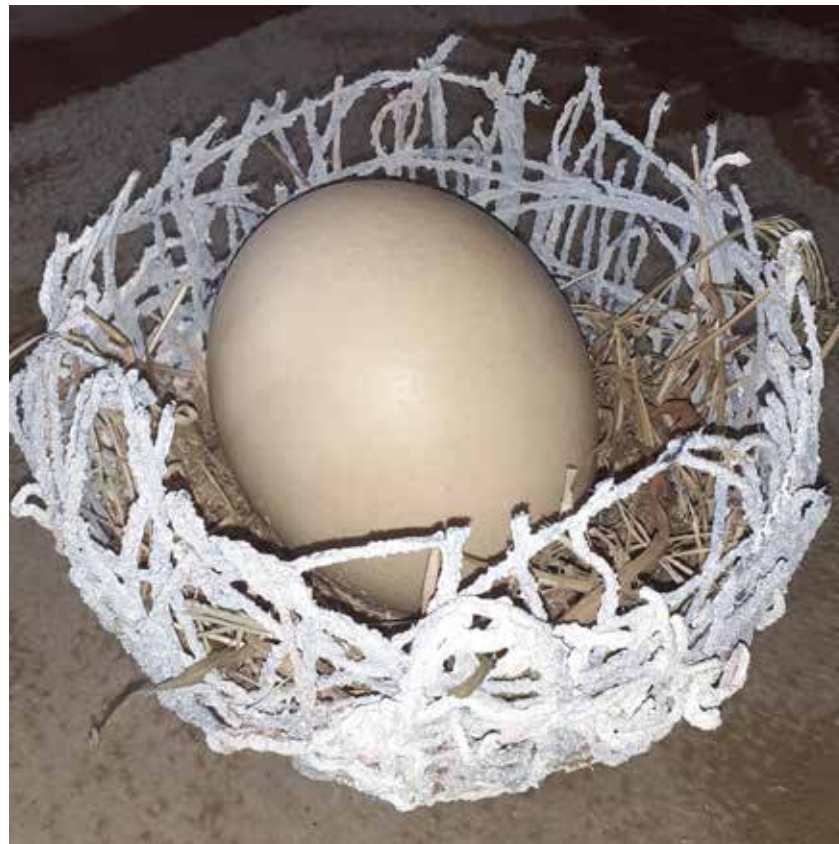
În cuibul pe care l-am confecționat trăiește o pasăre miraculoasă, dintr-un tărâm îndepărtat. Seamănă cu o cintează, dar e deosebită, având în vedere coloritul unic al penajului său. Pe spate este pictată în roz, cu pete albe și maronii. Căpșorul e tot roz, cu ochii cât două boabe de neghină. Pieptul e colorat în negru, iar burtica este aurie.

Păsărica are puteri magice și nu moare niciodată, bucurând secole întregi ochii oamenilor.

ALEXANDRA -ANDREEA BRAGĂ, 13 ANI

MIHAIL LUCA HOGHEA

A fost greu să selectăm minuni, am încercat să facem cuib, dar nu ne-a lăsat inima să deranjăm viața care se înfiripa în mod natural în cuibușor!

ANTONIA OCHIȘOR, 6 ANI

Totul a pornit de la un cuib de rândunele din balconul nostru.

În fiecare an, ne vizitează rândunele. Urmărim cu atenție cum își repară cuibul și, apoi, rând pe rând, apar puișorii. Observăm cum sunt hrăniți. Îi auzim cum ne trezesc dimineața cu ciripitul lor. Îi privim cum se plimbă prin balconul casei noastre.

Ai zice că fac parte din familia noastră...

MARIA SIMION, 11 ANI

Mierla

Mierla...cine să o bage în seamă? Poate să cânte, s-a adaptat perfect orașelor și împrejurimilor, dar foarte rar este privită de cineva.

În fiecare dimineață, pentru cine are timp să le asculte, mierlele oferă gratuit concerte minunate.

La fel ca și vrabia, a devenit o pasăre foarte cunoscută.

Deși există mai multe specii și penajul acestor păsări diferă, cântecul lor este mereu vesel, ca un fluierat variat.

Mierla este omnivoră, hrănindu-se cu fructe, semințe, insecte.

Femela își construiește cuibul pe ramurile copacilor sau în tufișuri. Ouăle au culoare gri-albăstruie, cu puncte gri.

Printre noi, mierlele se simt acasă. Iubiți-le, ascultați-le, priviți-le! Sunt minunate!

